

Klagosång över Gunnar Ekelöf

Omkring hans liv
växte en fjällvärld
med en kall ljusröd strimma därbakom
ett tandkött
med från lukt av vilt och vildmark

Och i hans hand
växte en kniv, en skrapkniv
och jag ser honom böjd med ett knä i snön
över tillvaron, en ångande ren,
ta vara på allt, allt har värde

Skinn och kött,
horn och inälvor,
ögon, mule och klövar
ja, också svansen och hakskägget
kan användas alltid till något
Ingenting här i världen
är värdelöst
Ingenting skall förfaras

Gå udenom kanske
men aldrig fly
Hellre då illa fäkta
Och det som andra
kallar abstrakt
och meningslöst inåtskådande
var påtagligheter för honom
ting han vände i handen
en barkbåt han täljt
snäckor stenar
strandens ikoner
eller renblodet som skummar i stävan
när renslakten är inne

Ja, t o m människor
som människor kastat bort

Hastigt sticker han renkon i strupen
och sliter av den livsvarma huden
och sveper den om det nyfödda barnet

för fast det är sent på jorden
är barnet för tidigt fött

Sen slår han sig ned vid vaggan
och tänder pipan
och genom takljoren
faller gryningen
och genom röken från pipan
ser han på barnet som gnäller

Ingenting skall förfaras
Ingenting kastas bort.
